

ГОЛЪМАТА РАДОСТЪ

Слънчевитѣ лъчи на организацията Бранникъ облѣха хиляди младежки сърдца въ България! Масово младежитѣ отъ гимназитѣ се редѣха въ нейнитѣ стоманени редици. Следъ като виждахъ и слушахъ за това, чувствавахъ, че въ душата ми се роди една мечта за подвизи и жертви за Родината. Питавъ се: „Нима не можемъ ние ученицитѣ отъ прогимназията да бждемъ полезни съ нѣщо и да служимъ на Отечеството и на Негово Величество, нашия любимъ Царъ, та още нѣмаме щастието да носимъ хубавото име бранникъ?“

Не мина много време. Единъ хубавъ есененъ день донесе голѣмата радостъ и за насъ. Още следъ прекриване на училищния прагъ, сърдцето ми затуптѣ и мислѣхъ, че ще изкочи, когато прочетохъ обявата за записване на ученици отъ прогимназията въ Бранникъ. Още сѣщия день се явихъ съ приятелки при дружинния командиръ да ме запише. При него имаше много ученици, които копнѣха да бждатъ бранници. Следъ като видѣхъ съ очитѣ си името си записано, радостта ми бѣ неопишима. Цѣлиятъ день ми бѣ слънчевъ, день на радостъ.

Тодорка Д. Маркова
орле отъ III класъ
Ихтиманъ

ВЪ СЛУЖБА НА ЦАРЬ И РОДИНА

Най-после, следъ 63 год., се изпълниха българскитѣ желания. Осъществени се нашиятъ идеалъ — обединението на всички българи отъ Дунавъ до Охридъ и до Бѣло море

подъ скиптъра на нашия любимъ царъ Борисъ III, царъ на всички българи. За осъществяването и изграждането на велика България сѣж нуждни нови, силни по духъ и моралъ хора. Такива се подготвятъ отъ организация Бранникъ. И азъ съ нетърпение чакамъ и въ нашето село да се образува такава организация. Въ Бранникъ трѣбва да се организиратъ всички българчета. Азъ желая да бжда бранникъ и се заклевамъ, че съ цената на живота си ще пазя майка България.

Христо п. Василевъ

III класъ
с. Караджалово
Борисовградска околия

ЗАЩО ОБИЧАМЪ БЪЛГАРИЯ

България! При това име душата се пълни съ нѣщо мило и скъпо. Мисълта ти се носи надъ дивнитѣ гори на Пиринъ, Рила, Родопи и Балкана и лети надъ необятния просторъ на Черното море. И чувашъ плѣсъкътъ на вълнитѣ — тѣхната прѣкрасна пѣсень. И мислено пътувашъ на югъ и се отзовавашъ въ сѣщински джунгли — въ Ропотамо; на какъто да се възхищавашъ тукъ по-напредъ: на величието на природата ли или на чудно бѣлитѣ лилии?

„Българии! Име сладко, земя рай!“ — казва съ право Ив. Вазовъ. Обичамъ България, заради нейнитѣ хубости и затова, че тя е моята родина. България е най-ценното нѣщо за насъ. Тя се обича отъ всѣки българинъ. Обичана е била и отъ нашитѣ дѣди, които съ готовностъ сѣ умрѣли, за да запазятъ границитѣ ѝ.